

Vidět desítky motýlů a přiblížit se k nim, to se podaří málokdy. A stalo se. V Orlických horách, když jsme sešli z turistické cesty a vyrazili si s manželkou jen tak do okolí Bedřichovky.



Velké žluté květy koločnicku ozdobného (*Telekia speciosa*) zářily ve stínu začátku lesa. Původně jsem o nich ani nevěděl, protože jsem se věnoval hledání drobného měkkýše ostroústky bezzubé (*Columella edentula*) na velkých listech podbělu. Skutečně jsem ji našel. Maličký šneček se schovával pod listy rostlin žijících z přilesné půdy a vlhkosti lesa na úpatí Velké Deštné.



Potom přišly na řadu pestřenky. Zajímavý, barevný hmyz, který je předmětem zájmu snad úzkého okruhu dipterologů. Také se povedlo. Zaznamenal jsem druhy, které jsem později určil jako pestřenka (*Meliscaeva cf. cinctella*) a pestřenka (*Syrphus cf. torvus*).

Ale ve stínu vlhkého lesa čas utíkal rychle. Nelze opomíjet tužby nebo potřeby ostatních, kteří jdou s vámi. Jenže nakonec přišel zmiňovaný palouček. Dlouho jsme tam byli oba. Květy kolovečnicku svítily, jako by se přetahovaly se Sluncem o to, kdo má žlutou jasnější. A nad nimi soudcovali motýli, který je žlutější nebo zlatavý? Rychlým letem měnili květ za květem. Snad aby jim nic neuteklo. V tu chvíli bylo jednoduché se přiblížit a fotit je. Perleťovec stříbropásek (*Argynnis paphia*), perleťovec velký (*Argynnis aglaja*),

babočka admirál (*Vanessa atalanta*), babočka paví oko (*Inachis io*), babočka kopřivová (*Aglais urticae*), okáč luční (*Maniola jurtina*) a další přelétavci.

Druhy, které k sobě většinou člověka nepustí, i jedinci běžní. V jednu chvíli to došlo tak daleko, že na některé z nich bylo možno opatrně sáhnout. Pohládit je mezi křídly. Chvíle, které si člověk váží, protože přestal být nebezpečným elementem. V ten okamžik snad ani nepřijde na mysl dotyčného hmyza chytit. A jeho životní krásu znehybnit umístěním do krabice, která se stane pochybnou krásou mizející v čase.

A ještě jedna vtíravá myšlenka. To je ta o kolotočnicku ozdobném. Vynořil se odněkud v naší krajině. Dostal přílepku invazní. Víím, že tomu tak někde je. Jenže v místě, kde jsem jej našel, prorážel mezi kopřivami a maliním. A jinde, na soukromém pozemku, stál mírně mimo střed zahrady v ojedinělém ostrůvku zapuštěném v anglickém trávníku jako maják.

Úplně na okraj. Kdesi ve skoro padesátiletém turistickém průvodci jsem našel k nedalekému místu od této lokality jednu větu zmiňující se o výskytu kamzičnicku rakouského.

Tím neříkám vůbec nic. Šel jsem jen kolem.

